

Nytt fra

Paraguay

Februar 2017

Hvor ble januar av... Det er kanskje flere enn oss som lurer på det. Plutselig så skriver vi februar..... men slik er det, tiden flyr av sted, og når vi ser tilbake, så ser vi også at Herren «flyr» sammen med oss....

Turen ut denne gang bød på visse komplikasjoner grunnet skodde i Amsterdam og London. Dette medførte at vi fikk oss en reis e som var 24 timer lengre enn planlagt, og en erfaring med at benkene på flyplassen ikke egner seg som seng.....2017 møtte vi i 11000 meters høyde akkurat da vi nådde kysten av det nord-østlige Brasil, over byen Fortaleza...

Tilbake i Paraguay detter vi rett inn i arbeidet, det føles nesten som vi ikke har vært borte. Vi hadde en flott årskonferanse. Det er en glede å se hele opplegget, og ryddigheten i administrasjonen. Også gledelig er det å se veksten i menigheten som fortsetter, under ledelse av hovedpastorparet Gladys og Higinio Molinéz. Vi to fortsetter som medpastorer, og i tillegg er det blitt innsatt 7 nye pastorpar, dette med tanke på det voksende arbeidet.

Ved årsskiftet hadde menigheten 741 medlemmer fordelt på hovedmenigheten i Choré, og 42 utposter. Dette er mye å takke Gud for, men det forteller også om et stort behov av forbønn.

Vi har også vært og besøkt Ache indianerne, og noen dager i Paso Cadena som er det feltet der vi hadde våre første år som misjonærer. Her har det vært en del utfordringer de siste årene ved at flere menigheter baptister og pinsevenner fra Brasil har kommet inn, dette fører til en oppdeling som ikke styrker arbeidet... Men slik som det ser ut nå, så kommer flere og flere tilbake, og det råder en optimisme blant de lokale lederne. Vi har lovet at vi skal besøke den en gang i måneden, og det gleder vi oss til..... Men vi har også besøkt et sted vi aldri har besøkt tidligere... Vi har sett det på avstand, men ikke på nært hold som nå, og vi går derfra litt deprimerte hver gang.... Kvinnefengslet Buen Pasor. Jeg har jo vært på besøk i flere fengsel i Norge, men dette er tragisk... Kvinnene ligger stuert sammen i køyesenger og 40 på rommet..... Den vi besøker, er en enslig mor til to jenter, vi har fulgt henne i 13 år, men da vi var hjemme i Norge, rotet hun det skikkelig til for seg. Heldigvis har vi klart å plassere jentene i en trygg og god familie, så de lider ingen nød. De tror at mor er reist langt vekk for å arbeide, og inntil videre er det vel kanskje best slik.....Nå får vi forsøke å skaffe en advokat slik at vi kan finne en vei ut av dette for jenta vår, og håper at denne traumatiske opplevelsen som det er for henne, kan virke til noe positivt. Hun blir 30 år nå i februar, hun har tidligere i barne- og ungdomsårene vært innom de lokale politistasjoner ukentlig, men nå er det første gang hun er i et skikkelig fengsel, og det merkes... Men da vi var der i luftgården som fungerer som felles besøksrom, traff vi også Lorena, som vi traff for første gang på jentesenteret for 10 år siden. Hun var nå blitt 25 år, hadde en liten datter som bodde hos moren. Noen har det verre enn andre, men det er godt at vi har et Lys å gå med, en hilsen om at det «Ennå er håp»! Takk for fortsatt forbønn.

Hilsen Gunvor og Ingvald